

PAGINI DE JURNAL

1974

Octombrie. Marin Preda la MAI, în legătură cu conflictele repetate cu cea de-a treia nevastă, o mahala-gioaică reputată care se comportă ca o curvă și o bețivă ce este (între altele, se culcă și cu Breban, care se pare că a luat în custodie toate nevestele impotenților din U.S.) Apropos de infidelități: spânzurata lui Breban trăia cu Vasile Nicolescu (poetul, director în Ministerul Culturii). Ce carusel, și uite așa se leagă toate...

Țăranul se pare că e infernal. Se scoală de la 5 dimineața, terorizează familia, scoală copiii și pe nevastă și țipă la ei. Păi nu am văzut-o eu pe Aurora Cornu la miezul nopții la Mogoșoaia culegând din iarbă greierii, pentru că Moncherul nu putea dormi? Dar pisica pe reșou? (vezi și războiul undelor)

Emil Manu îmi spune, când eu mă vait că Cioculescu a refuzat-o pe Bungărzan, care cerea în numele meu de la Biblioteca Academiei: **Viețile și petrecerile sfinților** de Dosoftei.

—Are dreptate. Foarte mulți membri ai Academiei au cerut manuscrise și cei în cauză nu le-au mai înapoiat. Cei mai răi: Bogza și Camilar. Dan Zamfirescu poate să dea mai multe amănunte, dar cine ar publica un articol pe o temă atât de delicată: academicienii hoți. (hazul e că însuși Cioculescu a furat, ca director al Bibliotecii susnumite, toate manuscrisele lui Mateiu Caragiale pe care fii-său le-a publicat mai apoi, semnând) plus alte manuscrise rare. Țara lui Pește...

Păunescu a scris un volum tare: **Repetabila povară** (Scrisul Românesc, Craiova). E aprobat de însuși Dumitru Popescu, care-l felicită. Mici modificări, dar cel ce decide, gândilat mereu la coite de șmecherul poet, se face că nu înțelege pilele de acolo, destul de îndrăznețe. De altfel, însuși patronul lui P. dă la gioale în volumul **Un om în Agora**. De la un nivel în sus, poți să mai dai și în tactu, că ține... O să-i dau și eu **Janus**-ul meu, dacă mai apucă să fie acolo după Congres.

Cu Păunescu la Frații Chivu. Acesta îmi citește jumătate din volumul în chestie. Tipul e tare, retorică bună, dar nu îndrăzneală prea mare, firesc, la ora asta joacă carte cea mai tare, vrea să-i lase în urmă pe Ion Gheorghe și pe Ioan Alexandru, singurii care mai contează în poezia de azi.

Se zice că lui Jebeleanu și lui Radu Popescu li s-au trimis înștiințări că au spații excedentare și deci sunt siliți să primească oaspeți nedorți în spațiu (era numai un zvon!). Actorii la fel, unul de la **Nottara** a vorbit de așa ceva. Se îngroșă gluma...

Petru Popescu ar fi rămas la Londra. Vom vedea dacă se va confirma. Sunt toate datele: idila eșuată cu fiica Cuiva, lăcomia de bani, apatrid, jumătate evreu. Se zvonește același lucru despre S. Damian și N. Manolescu (primul a rămas la Heidelberg ca lector de limbă română, deci cu statut, peste câțiva ani, al doilea ne mănâncă încă sufletul aici).

Au mai dezertat: Doina Tuțescu și cântărețul Buzea de la Operă, Ion Piso, Silvia Marcovici și alții. Când fug evreii de undeva, războiul e aproape. Dar uite că fug și românii... Oare asta nu dă de gândit cuiva?

Lăncrăjan (pomit, crezându-se geniu, ceea ce nu este) atacă la alegerile de partid de la U.S. Pe Popescu, dar și pe mine (de ce particip ca membru al CC-ului?). Nu particip pentru că sunt sătul de lichele ori de carieriști cu șapcă, precum e el, care o face în particular pe amicului și în lume se dă obiectiv.

Romul Munteanu, cu hainele pătate de grăsime, mereu but, profesor universitar, șeful în Sinceritate al lui Marian Popa, îmi cere mereu **Janus**-ul ca să toarne; îmi spune: —Marți trebuie să dau afară 50 la sută din personalul de la Editura Univers (unde e șef). Ce zici? Nu zic nimic.

Amza Săceanu, președintele Comitetului de Artă București, mă roagă să scot din articolul de fond al S., semnat de Dumitru Constantin, criticile adresate de Nr. 1 primarului Cioară. Le scot. El se minunează. Nu a uitat cum l-a primit primarul cu ostilitate într-o dimineată. De ce o fac? Pentru că trecem cu toții pe sub norul unei nebulii.

Se scumpesc toate: ulei, carne, alcool, chirii. Veniturile, conform ultimului discurs, vor fi *echitabile* (citește mizerabile).

Paler, o mare decepție. Rubrica mea **Spirale** apare sporadic. Am devenit incomod. Și-a făcut suma cu mine. L-am lăudat exagerat la apariția unui volum al său, acum ce mai contează?

* * *

Păunescu despre Mitache:

– E cel puțin căpitan!

Mutașcu despre același:

– El ne turna...

Dacă avea ce...

Mitache despre Mutașcu:

– E pederast!

Lotreanu, pe care l-a adus Mutașcu, îl admonestează pe acesta. Poetul plânge ca o damă. Eu: Facerea de bine duce la futere de mamă! (ce bine mi se va potrivi și mie chestia în anul '85). O lume dezgustătoare...

* * *

Belphegor, nebun ca Gheorghe, râde de acesta, dar nu se vede pe sine:

– Noi suntem hipnotizați, cineva ne programează să ne meargă rău!

Mă uit la el, pare serios.

Peste tot, fuduli: Lotreanu, Păunescu, Săraru, toți olteni ca și Mitache, ca și Mutașcu. Săraru se crede mai mare ca Preda și o afirmă în familie fără rușine. Ce dracu, toată lumea cerșește laude?

* * *

Stancu, lucid încă din când în când, își împarte hainele la frați și surori, țărănește.

* * *

Bucuroiu, omul lui Pană (pe linie de soție), zice Păunescu, vrea un premiu de la mine pe '74, pentru poezie. Nu le mai ajunge! Asta vrea și Țătuca, acesta cel puțin a scris ceva ca lumea.

* * *

Sântimbreanu (omul lui Dodu) îl toarnă pe Romul Munteanu la Secu. La confruntare, delatorul în picioare, pe scaun. Romul:

–Mă, eu sunt mai vechi.

Relatare de la Mutașcu, care e cam mincinos, deși nu ar fi exclus să fie și el ofițer. O fi el antisemit, dar nici așa.

* * *

Insuccese pe toată linia. O cruzime și-o lăcomie la fiecare. Ce se vor face când n-o să mai fie găina cu oul de aur? Acasă la mine scene sentimentale, cu soacra în rolul principal care se dă tuberculoasă, jucându-și martirul; destul cu o actriță în casă.

* * *

Din toate părțile – cereri de angajare, avansări, chestii. M-am săturat. Toți vor ceva, de dat nu dă nimeni.

* * *

Reluat *Janus*, circa 100 de pagini noi. Deocamdată blând. Romanul se umflă. Trebuie să tai mult. Nu-mi place destul.

* * *

Păunescu la alegeri: 37 – pro, 173 – contra. Reflec-tează:

–Ne mănâncă jidani! (asta nu l-a împiedicat ca peste ani să scrie balada: *Baciul și Rabinul*, citindu-l în Cenaclul Flacăra, '85).

Drăguțul de el! Ce credea, că-i se iartă succesele?

A fost ales Hobană (alt ovrei), Dimisianu (țigan), ce ascensiune (prin muiere care dă cu p...-n populație, n.a.). În urmă cu șase ani era corector la „*Cronica*“ din Iași!

* * *

Dar prietenul meu, Dragoș, parcă nu e și el, de undeva? Turbatu îi prevedea o mare carieră încă din 68, când ne aflam în Paris. Deci pe la organ se fac ascensiunile!

* * *

Mutașcu despre Păunescu (invidios că-i laud ultimele versuri):

– Patroane, le-a citit întâi lui Bobu în cabinet!

Curat murdar, Coane Fănică. Numai bronzuri în jurul meu.

* * *

Trebuie să plec la Iași la ceremoniile Dosdoftei. Mi s-a cerut să repet comunicarea de la Academie (redată de posturile noastre de radio integral, în urmă cu două zile). Refuz. Dacă mă voi duce totuși acolo, le voi aminti celor ce mă vor asculta că la Comunicarea de la Academie, Al. Graur, șeful Secției de filologie, a părăsit ședința solemnă după prima comunicare, pretextând că se duce la o altă ședință, ca și Zoe Bușulenga, care pe vremuri voia să mă aia la Brașov, făcându-mi complimente, doar oi deghia și care acum nu mai are nici un fel de interes pentru că a obținut și locul în CC și la Academie. Cel puțin Graur era sincer. El se ducea la Tel Aviv, la sărbătorirea lui Ion Pribeagu...

* * *

Poetul Ion Meițoiu, 47 de ani, cercetător la folclor, e concentrat, face după masă instrucție, condus de un majur, deși el e căpitan, dimineata rămâne pe post de funcționar. Dragostea față de om. Mai e puțin și vine și glonțul iubit al patriei, vorba lui Petru Popescu.

* * *

Revoluționarea presei în stil chinezesc Pe coperta revistei „*Cinema*“ nu mai apare doar un actor, ci câte doi sau trei. Nu de altceva, dar să nu se facă cultul personalității...

În comunicatele despre primiri la primul ministru, numele acestuia nu mai e menționat, el atât este, prim-ministru, nume n-are. Dacă citești un alt comunicat cu trimiterea unui ambasador într-o țară străină, numele lui va apare pe la coada textului, anonim, între o mie de alte chestiuni, mult mai importante. E o dibăcie și asta să reușești să alcătuiesti astfel de texte, din care numai un nume răsare totdeauna. Felicitări.

* * *

Și apoi crizele Cuiva de partea feminină, care tot schimbă palatele și le repară (bine face, zic), dar în ce crize! Vase scumpe sunt aruncate și sparte pentru că nu corespund unui gust suveran. Odoarele de la Peleş sunt transferate la Posada și invers, mereu o instabilitate și iluzia că se muncește pentru patria română. Piese de la Bruckenthal, cărăte și ele și mutate, de colo, colo, mereu neastâmpărul acesta creator. Cică s-ar fi tocat o marmură care nu convenea, bucățele, bucățele, dintr-o baie sacră. Nu era bună culoarea și câte și mai câte.

Fotografie de Ion Cucu

Gura lumii slobodă și răutăcioasă. Grasa L. măcar se mulțumea să se ducă zilnic la Viena să-și facă părul și să joace în filme... Ce modestă mi se pare acum.

Se zice că Editura Moncherului a trecut la Eminescu, adică la Casa Scânteii. Să-l vedem acum pe țaran dacă va mai fi atât de iubit...

Nici Fănel, cu toată gașca lui, nu a luat voturi multe la alegerile de partid de la U.S. Se preferă oamenii șterși și dacă e să vorbim pe șleau, ai noștri se toacă mărunț unii pe alții, pe când Crohmălnicenii sunt totdeauna sus, în toate organismele.

Zvonuri (sursa Păunescu) B. Primar. Cioară vicepreședinte la guvern (cădere) A, la Cultură pe locul lui B. Mitea pe locul lui A. La secția organizatorică a partidului, Petrescu de la Craiova. Iliescu ar reveni. La fund, Leonte Răutu, Trofin, Mizil și alții. Omul care vine – Oprea, despre care nu știu nimic.

Tătuca spune că toți cei care au rude dincolo nu vor mai putea ocupa nici măcar postul de șef de secție. Nu mi-e frică mie, toți vor avea de suferit numai ovreii nu, pentru că ei sunt cei mai mulți în această situație. Noi pierim, nu ei.

Despre mine. Păunescu plus Săraru: tăcere, ezitare. Adică nu sunt speranțe ca vestitul Complex de presă să

se mai facă. Se zice că Șeful ar fi fost gata să iscălească. Era vorba de „Săptămâna“, „Informația“, „Universul“ (care ar fi fost reînființat), o mică Editură, redeschiderea Teatrului lui Camil Petrescu (sala de deasupra redacției noastre, 80 de locuri, bună pentru un teatru experimental) și chiar și alt ziar, „Seara“. Gogu Rădulescu l-ar fi oprit pe nr. 1.

– Ați auzit de Stelian Popescu, dar de Pamfil Șeicaru, dar de Mircea Damian, toți laolaltă fac cât Barbu acesta. O să ne doară capul...

Dacă minte cineva, mint și eu.

Am fost loial. Nu mai cer nimic, am primit și așa destul. Cred că mi-am făcut datoria. Dacă nu e nevoie de mine, cu atât mai bine. Dumnezeu a dat, fie numele lui binecuvântat!

Eu l-am iubit pe el, el nu m-a iubit pe mine. Și poate bine face. În situația lui, sentimentalismul e cel mai rău lucru...

Avertismentul meu pentru cult n-a contat. Aceeași febrilitate domină viața noastră, același târător. Multe semnături lipsesc. Chiar Păunescu scrie imnuri, dar nu le semnează. Ce precauție de șarlă.

Volumele de versuri arată la ora asta ca niște scrumbii. Maximum 62-75 de pagini, dar ziarele? Parcă nici nu sunt! Cultura română e pe ducă. Să-i mulțumim lui Mao și soției sale. Se pare că și eu, cu ceilalți radicali, am contribuit la acest dezastru. Arătându-i că are o opoziție Șefului, el a găsit de cuviință să ne snopească pe toți. Ce naiv sunt, eu cred în politician, în loc să cred în poeți. Politicienii sunt oameni ai momentului. Amarnic final!

Era Socialistă (citește Voicu) atacă serialul **Un august în flăcări**. E numit serial cu baruri și împușcături, în numele unor idei, scumpe nouă (adică a ovreilor). Era de așteptat, mă pândesc cu toții, ar fi vrut probabil să fac un film stil Matrozov, că lor nu le mai iese din cap cretinitatea rusească cu care s-au hrănit din mica lor copilărie.

21 octombrie. Telefon de la Rosetti.

– Domnu'Eugen, Balaci îmi spune că de la 1 ianuarie se dă numai leafa, fără nici un drept de autor.

– Nu cred, zic eu.

– SOS, rămân în sapă de lemn.

– Și noi...

Dar totul e alimentat cu astfel de zvonuri. Cineva voiește a crea o situație limită, un climat de teroare culturală. O vor avea...

Ieri, la Casa Academiei cu Bocancea, Iancu și nevasta. Soare, frumos. Aici domnește de ani de zile, Miron Niculescu, președintele Academiei care locuiește aproape permanent în fosta casă a unor Mavrocordați care au donat totul Academiei. Un doctor, mare trăgător de sfori de-al lui Burghel (licheaua lichelelor) spune că aici exista o minune de bibliotecă cu cărți îmbrăcate în piele, pe

care țărani au distrus-o în '45, și statui. Totul, dezolat, neîngrijit. Au fost concediate slugile. A rămas numai o ruină nobilă. Un lac (unde s-au filmat mai apoi scene din **Ioanide**, '85) somnoroș, plin de linită, dar creând atmosferă. Totul conjugat cu o inflație generală. Peste tot măsuri de urgență, arabii au declanșat totul odată cu scumpirea petrolului. Ruina ne așteaptă pe toți, mai ales pe țările sărace care nu vor avea cu ce-și plăti lumina, energia pentru industrie etc. La capătul firului, războiul, adică cel mai rău lucru. Toate de la desființarea statului palestinian, pentru că toate aceste scumpiri sunt plata pentru agresivitatea iudeilor care vorbesc de nazism ca de o ciumă, dar îl practică cu ardoare. Să nu se uite, imediat după război, armata israeliană a fost instruită de foștii naziști care au fost recuperați.

* * *

Nina Cassian, congestie cerebrală. Telefon de la Aly, soțul ei, lui Iancu. Trebuie operată de dr. Arsene. Sincer îmi pare rău. Nu mai suntem prieteni demult și nu din vina mea, dar o apreciez ca pe o poetă inteligentă și ființă fermecătoare.

* * *

Neica Zaharia ne lasă. Dispare șeful bandei, kilerul literar, omul care a introdus în literatura română metodele Mafiei. Să-i fie țărâna ușoară, că mult a mai păcătuț! Rudele sunt interogate discret unde să fie înmormântat? Scurpă tot ce înghite. Iancu nu l-a mai recunoscut.

– Tu ești, Mateescule? I-a întrebat când acesta a ajuns la el acasă.

* * *

„Cartea Românească“ în anchetă. Un milion șase sute de mii avansați autorilor fără forme legale. Marin Preda, cu Gafița și Iacob, acesta-i triumful morții. Organele financiare sunt puse pe stabilit adevărul (mă înșelam, nu au pățit nimic, Gogu să trăiască, el e drastic cu dușmanii și cu prietenii închide ochii!). Dar cifrele: Marinică: 250.000; Jebeleanu: 40.000 (modest), Păunescu: 600.000! Stancu: 30.000.

– Nu-l reedita, zice Moncherul lui Gafița, să-l avem la mână.

Virgil Teodorescu: 25.000

Cred că nu lipsea Breban, dar Juncu nu a ținut minte (coniacul, săracul).

Cicerone Teodorescu (mort și el): 40.000. Deci echipa completă dacă nu-l uităm pe Radu Boureanu, care s-a cam dat la fund. Pomana lui Mielu pe banii scriitorilor! Emil Manu îmi spune că cei de la U.S., marea masă, sunt indignați, te cred și eu! Unii cer 500 la Fond dacă sunt bolnavi, dar pentru ei nu se găsesc bani. Și escrocii acesta de țărani își avansează din bugetul editurii cât voiește pe cărți pe care nu se știe dacă le va scrie pentru că e și greoi la treaba asta.

* * *

George Emil Palade, medic român, ginerele lui Malaxa, fugit din țară e primul român care ia Premiul Nobel! S-a rupt lanțul, în sfârșit. Ungurii au trei Nobel.

* * *

Vreme de război. În toate blocurile noi nu ard caloriferele. Economii! Toți avem gripă. Femeia de serviciu, eu, a doua oară. Altă dată casa asta era foarte călduroasă, iarna. Acum mecanicul care e cam securist ne ține în frig, cu hotărârea de la Ministerul nu știu care în dreapta.

* * *

Ceva de coșmar, cu cât crește mizeria, cu atât se întetesc discursurile.

* * *

Discuție cu cei de la „Scânteia“ care mi-au trucat un articol pe care refuz să-l semnez. Luam poziție împotriva celor care ne cred lăutari, amintindu-le că uzina Eminescu, Creangă, Caragiale, Rebreanu produce fără reparații capitale de un secol.

N-a convenit.

* * *

Băbălău, ministrul electricității, destituit. A lăsat să fie reparate vanele de la Argeș, aiurea. Pagube de milioane. Îl văd la Masa Presei lângă Păunescu, care curtează tot ce e sus.

* * *

Primarul Mustăț, zis Cioară, ce-i spune lui Gârceag: – Scriitorii, niște curve!

Omul prins în patul unei dame, într-o casă peste care a dat un camion, are idei! Are și el fanteziile lui, dar e pe dric: a raportat cheltuieli de un milion pentru ștergerea geamurilor din blocurile Dorobanți, care era de fapt făcută prin muncă voluntară. Cineva a observat că munca voluntară a costat mai mult, ea fiind făcută de arhitecți, proiectanți, plătiți cu o sută de lei pe zi. Niște țigani ar fi făcut aceeași treabă contra a 25 de lei și poate o făceau mai bine. Plus alte economii de același gen. Numai demagogi și sarlatani peste tot. Dar le place.

* * *

Belphegor relatează viața scriitoricească de la Mogoșoaia: Marin Preda s-a certat cu Mircea Micu (tuțărul lui Fane).

– Ce, dom'le, zice Micu, te crezi singurul scriitor din România?

– Care mai e?

– De Barbu, ce zici?

– E mimetic.

– Ce spui domle!

Și Păunescu (dator Nașului 60.000) care spunea că el, Marinică, m-a apărat la Fănel în cazul **Principelui?**

– Dar **Ciuma**, dom'le Preda de unde-a luat-o?

* * *

Chemat de Popescu, Preda cedează.

– Vă lăsăm administrația „Cărții Românești“, dar controlul ideologic și chemarea la răspundere trec la Ministerul Culturii. Dai afară jumătate din personal?

– Dau! (sursa Iancu)

Ce laș, ca să-și țină scaunul, face orice i se cere. Nenorocitul.